

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 17 Φεβρουαρίου 1934

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 12

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ Ντενῆ γινώριζε πῶς νὰ μετα-
χειρίζεται αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὸ πε-
ρίστροφο, γιατί ὁ πατέρας του, γιὰ
κάθε ἐνδεχόμενον, τοῦ εἶχε ἐξηγήσει
τὸν μηχανισμό του καὶ τοῦ εἶχε μά-
θει τὴν χρῆσιν του.

Τὸ ἀνοίξε καὶ εἶδε πῶς ἦταν γεμάτο

Τὸ ζώσθηκε στὴ
μέσῃ του κι' ἔβγα-
λε τίς σφαῖρες ἀπὸ
τὸ συρτάρι. Ὑστε-
ρα εἶπε στὴν Τι-
Σάβυ νὰ ξεστρώσῃ
τὸ κρεβάτι καὶ νὰ
χρησιμοποίησῃ τὸ
στρώμα γιὰ θώ-
ρακα.

— Τύλιξέ το γύ-
ρω ἀπὸ σένα κι'
ἀπὸ τὴ Σιμόνη καὶ
μὴν κουνιέστε, ὅ,τι
κι' ἂν συμβῇ. Κά-
νετε γρήγορα. Πρέ-
πει νὰ σβύσουμε τὸ
φῶς.

Ἡ κογκάϊ ὑπά-
κουσε καὶ ἡ Σιμό-
νη, ποὺ ἡ στάση
τοῦ ἀδελφοῦ τῆς
τῆς εἶχε δώσει κά-
ποιο θάρρος, ἀκο-
λούθησε πρόθυμα
τὸ παράδειγμα τῆς
γρηᾶς ὑπηρέτριας.

— Καὶ σύ; ρώ-
τησε τὸν ἀδελφὸ
τῆς.

— Ἐγὼ θὰ ταμ-
πουρωθῶ πίσω ἀπὸ
τὸν κομμὸ ποῦ εἶ-
ναι γεμάτος ρούχα.
Ἄν αὐτοὶ οἱ κα-
κοῦργοι δοκιμάσουν

νὰ πυροβολήσουν, οἱ σφαῖρες τους
δὲν θὰ μπορέσουν νὰ διαπεράσουν
ἕλον αὐτὸν τὸν ὄγκο.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔσβυσε τὸ
κερί.

Ἀπὸ τὸ πάρκο δὲν ἀκουγόταν πιὰ
κανένας θόρυβος. Ὅλα ἦταν ἥσυχια
καὶ σιωπηλιά. Ὅλα ὅμως ἔδειχναν

πῶς οἱ ληστὲς εἶχαν κατωρθώσει νὰ
μποῦν μέσα στὸ σπίτι, εἴτε γιατί ὁ
Μπα τοὺς ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς εἰ-
σόδου, εἴτε γιατί ὁ σύντροφός τους
ποῦχε σκαρφαλώσει στὴν ταράτσα
κατάφερε νὰ σπάζῃ τὸ σκέπασμα
τῆς καταπακτῆς καὶ κατέβηκε κάτω
γιὰ ν' ἀνοίξῃ στοὺς ἄλλους.

Σὲ λίγο, βήματα βαρεῖα ἀκούστη-
καν στὴ σκάλα ποὺ γέμισε ἀπὸ φω-
νὲς καὶ θόρυβο καὶ κλαγγὴ ὀπλων.

— Ἐφθασαν! ἔκανε μ' ἀγωνία ἡ
Τι-Σάβυ.

— Σιωπή! τὴν ἔκοψε ὁ Ντενῆ.

Καὶ τὸ γενναῖο παιδί γονατιστὸ
πίσω ἀπὸ τὸν κομμὸ, διεύθυνε τὸ ὀ-
πλο του κατὰ τὴν πόρτα ἑτοιμο νὰ
πυροβολήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ φανταστικὴ μὰ αὐθεντικὴ
ἱστορία τοῦ Ἀσπρου Λύκου

Τὴν ἐποχὴν ποὺ ἀρχίζει ἡ ἱ-
στορία μας τὸ Τογκίνο φαινόταν
ἀπόλυτα εἰρηνεμένο, καὶ ὅχι μο-
νάχα τὸ Δέλτα ὅπου ὁ γαλλικὸς

πολιτισμὸς εἶχε ἐ-
πιβληθεῖ εὐθὺς ἐξ
ἀρχῆς, μὰ ἀκόμη
καὶ οἱ βορεινὲς ἐ-
παρχίαι, τὸ ὀρεινὸ
καὶ δασωμένο τμή-
μα τῆς χώρας ποὺ
τὸ κατοικοῦσαν φυ-
λὲς πρὸ φιλοπόλε-
μες ἀπὸ τίς νότιες,
οἱ Μὰν καὶ οἱ Τὸς
ποὺ ἐπὶ πολὺν και-
ρὸ δὲν ὑποτάσσον-
ταν στὸν γαλλικὸ
ζυγὸ καὶ δὲν ὑπο-
χωροῦσαν μπροστὰ
στὰ γαλλικὰ στρα-
τεύματα, παρὰ ἀφοῦ
πρῶτα ἔχυναν τὸ
αἷμα τους, ὑπερα-
σπίζοντας σπιθαμὴ
μὲ σπιθαμὴ, κάθε
ραχοῦλα, κάθε ρεμ-



Τὸ Τογκίνο φαινόταν ἀπόλυτα εἰρηνεμένο.
(Σελ. 138, στ. γ'.)

ματιά, κάθε γωνίτσα του άγριου και άφιλόξενου τόπου τους.

Από πολλά χρόνια η τάξη ήταν απόλυτη στην περιφέρεια που διοικούσε ο κύριος Ντελαλάντ και η μακροχρόνια αυτή ήσυχία είχε δώσει στον καθένα την εντύπωση πως η γαλήνη ήταν εξασφαλισμένη και κανένας φόβος δεν υπήρχε από πούθενά για τίποτε.

Η φρουρά του Γιέν-Μπάι που ήταν περιορισμένη σε ελάχιστο αριθ-

μορίες και αποθρασυνόμενες με την άτιμωρησία τους λεηλατούσαν τα έξοχα σπίτια, τρομοκρατούσαν τους πληθυσμούς, ενώ από το άλλο μέρος διάφορες απόκρυφες οργανώσεις όπως π. χ. «Τού Ουράνου και της Γης», αποκτούσαν δλοένα και περισσότερους οπαδούς και εργάζονταν με ζήλο για να προκαλέσουν γενική επανάσταση στην Ίνδοκίνα.

Ανάμεσα σε όλους τους ληστές τους και τους αρχιπειρατές, ο πιο

φημισμένος κι' ο πιο επικίνδυνος ήταν ο Νγκουγιέν-Τρί-Δόγκ, που δολοκλήρησε τη ζωή του δεν ήταν παρά μια σειρά από περιπέτειες, ληστείες και σφαγές. Ο Νγκουγιέν αυτός ήταν ο πιο περίφημος «Τζιάκ» του Τογκίνου, είχε για έμβλημα του ένα κίτρινο λάβαρο και για πολεμικό του τίτλο το παράνομο «Ασπρος Δύκος».

Τό πιο επικτητικό είναι πως η καταγωγή του περιφημού ήρωα ήταν ταπεινή. Ήταν ένα φτωχό χωριό από το οποίο και την παιδική του ηλικία την πέρασε μέσα σε βουκολική ατμόσφαιρα.

Ός την εποχή που έγινε σκοπός να τον εξερεθίσουν και να τους μεθύσουν, επέτυχε το αποτέλεσμα που περίμεναν. Σαν ληστές έχυθηκαν με μανία επάνω στον έχθρο.

Οι σάλπιγγες ήχοσαν, τα κίτρινα και μαύρα λάβαρα έριχναν τους τρομακτικούς τους ήχους πάνω από τα μυτερά καπέλλα και από τα σαρικά και οι Κινέζοι κραδαίνοντας στα γυμνά τους χέρια τα πελώρια γιαταγάνια τους, τα πριονωτά σπαθιά τους και τις ακονισμένες κάμες τους, έπεσαν επάνω στους Άνναμιτες που τους πυροβολούσαν ακατάπαυτα χωρίς να μπορούν να κέψουν την όρμή τους. Σαν ακράτητος χείμαρρος οι Κινέζοι εσάρωσαν τις πρώτες σειρές και τα σπαθιά τους έκοκκίνισαν από αίμα, και τα κορμιά των σκοτωμένων γέμισαν το χώμα.

Ο Τάο-Μόγκ-Λού που βρισκόταν στην άλλη άκρη της ρεμματίας δεν ήξερε το αποτέλεσμα αυτής της

όρδης Κινέζων ληστών, η φοβερή συμμορία του Μαύρου Λαβάρου, είχε εισβάλει στην επαρχία του και δεν είχε αφήσει πέτρα στην άλλη πέτρα όπως έκαναν τον παλιό καιρό οι Μογγόλοι του Τσιγκίς-Χάν και του Ταμερλάνου.

Ο πατέρας του έπεσε σκοτωμένος κάτω από τα μαχαίρια των φονιάδων που πήραν μαζί τους σκλάβους τη μητέρα του και τ' αδέρφια του. Μόναχα ο μικρός Νγκουγιέν εγγλύτωσε.

Διψώντας για εκδίκηση ενώθηκε με τη συμμορία του Κιτρίνου Λαβάρου ενός κάποιου Τάο Μόγκ Λού. Ο Άνναμιτης αυτός δεν άξιζε και πολύ περισσότερο από τον Κινέζο αρχιληστή, με βρισκόταν στα μαχαίρια με τη συμμορία του Μαύρου Λαβάρου και την κυνηγούσε καταπόδι για να αρπάξει τη λεία της. Ο νεαρός Νγκουγιέν όπλισμένος με ένα σπαθί και με ένα τουφέκι μεγαλύτερο απ' το μπόι του πήγαινε στην πρώτη γραμμή. Η φλογερή νεανική ψυχή του διψούσε να πάρει πίσω το αίμα του πατέρα του.

Η σύγκρουση έγινε σε μια στενή ρεμματιά κοντά στα κινέζικα σύνορα. Ο Τάο-Μόγκ-Λού είχε χωρίσει τις δυνάμεις του στα δύο για να περικυκλώσει τον έχθρο. Γνωρίζοντας ότι δεν είχαν να περιμένουν οίκο κι' έλεος οι Κινέζοι άμυνθηκαν απελπισμένα. Με την πρώτη τουφεκιά ο αρχηγός τους έθαλε να σφάξουν όλους τους αιχμαλώτους του κι' έδωσε στους στρατιώτες του να πιούν από ένα ποτήρι αίμα ανακατεμένο με τσούμ-τσούμ.

Τό φρικτό αυτό φίλτρο, που είχε σκοπό να τους εξερεθίσουν και να τους μεθύσουν, επέτυχε το αποτέλεσμα που περίμεναν. Σαν ληστές έχυθηκαν με μανία επάνω στον έχθρο.

Οι σάλπιγγες ήχοσαν, τα κίτρινα και μαύρα λάβαρα έριχναν τους τρομακτικούς τους ήχους πάνω από τα μυτερά καπέλλα και από τα σαρικά και οι Κινέζοι κραδαίνοντας στα γυμνά τους χέρια τα πελώρια γιαταγάνια τους, τα πριονωτά σπαθιά τους και τις ακονισμένες κάμες τους, έπεσαν επάνω στους Άνναμιτες που τους πυροβολούσαν ακατάπαυτα χωρίς να μπορούν να κέψουν την όρμή τους. Σαν ακράτητος χείμαρρος οι Κινέζοι εσάρωσαν τις πρώτες σειρές και τα σπαθιά τους έκοκκίνισαν από αίμα, και τα κορμιά των σκοτωμένων γέμισαν το χώμα.

Ο Τάο-Μόγκ-Λού που βρισκόταν στην άλλη άκρη της ρεμματίας δεν ήξερε το αποτέλεσμα αυτής της

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σ'.—Ο "Αη-Βασίλης

Πλησιάζει Πρωτοχρονιά. Τα παιδιά περιμένουν με λαχτάρα τον "Αη-Βασίλη να τους φέρη και πάλι τα δώρα του. Κι' είναι πολύ-πολύ φρόνιμα όλες εκείνες τις ημέρες, γιατί η μαμμά τους είχε πει πως ο "Αη-Βασίλης δεν αγαπά τα ταχτα παιδιά και δεν τους ρίχνει καλά δώρα.

Κάθε λίγο η Μπέμπα ρωτά:—Μαμμά, τί λες να μου ρίξη μένα ο "Αη-Βασίλης; Φρόνιμη είμαι.

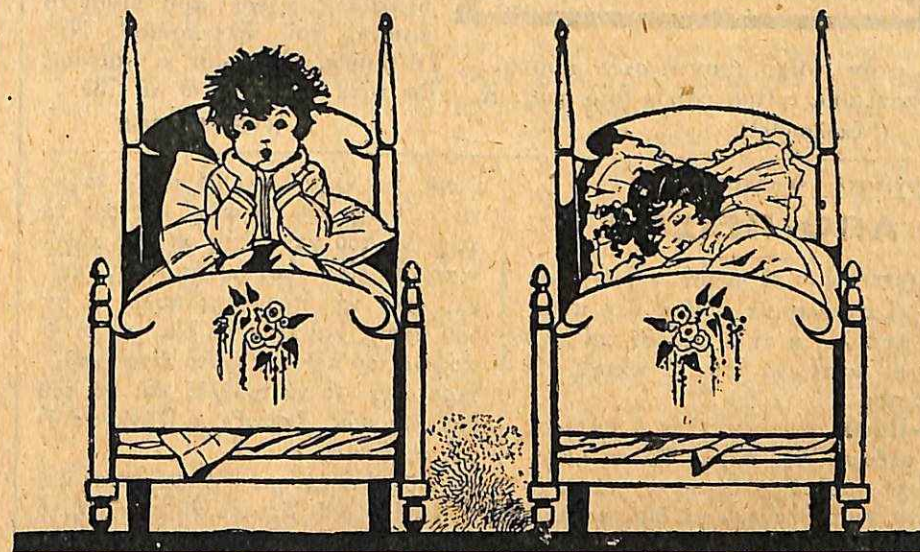
—Σαν τί θα ήθελες; λέει χαμογελώντας η μαμμά.

—Εγώ θα ήθελα μια μικρή ραφτομηχανίτσα, που τη γυρίζεις και κάνει το ώραίο γαζί. Κι' ακόμα ένα κουτί με ξυλάκια για να χτίζω σπιτάκια.

—Εγώ, είπε άμέσως ο Μπέμπος, θα ήθελα μια καλή τρουμπέτα και μια αρκουδίτσα να κουρδίζεται και να χορεύη, σαν εκείνη που είδαμε χθες σε μια βιτρίνα.

—Καλά, είπε η μητέρα, θα παρακαλέσω τον "Αη-Βασίλη κι' ίσως σās φέρη αυτά που επιθυμείς.

—Μα πού θα τον ιδής, μαμμά, τον "Αη-Βασίλη;



—Δεν είναι ανάγκη να τον ιδώ. Τον "Αη-Βασίλη δεν τον βλέπει κανένας. Είναι άορατος, καθώς κι' ο "Άγγελος που του κρατεί τα καλά-θια με τα δώρα και του φέρει μ' ένα άστρο. Θα τον παρακαλέσω στην προσευχή μου. Παρακαλέστε τον και σεις, και... να ιδούμε.

Επιτέλους έφτασε κι' η παραμονή. Τα μεσάνυχτα μαζεύθηκαν όλοι στην τραπέζια κι' έκοψαν τη βασιλόπιττα. Τό νόμισμα έπεσε της Μπέμπας—τί χαρά της! Έπειτα τα παιδιά, που είχαν νυστάξει πολύ, πήγαν να κοιμηθούν. Πρωύτερα όμως αφήσαν στο τζάκι τα παπουτσάκια τους, γιατί εκεί μέσα, τους είχαν πει, θάπεφταν από την καμινάδα τα δώρα του "Αη Βασίλη.

Αποκοιμήθηκαν άμέσως. Άλλα είτε από την ανυπομονησία του, είτε από τον άνεμο που ούρλιαζε έξω, ο Μπέμπος ξύπνησε σε λίγο. Κι' άρχισε να συλλογιέται:

«Να ήρθε τάχα ο "Αη-Βασίλης;... Και να μου φερε τα δώρα που του ζήτησα;... Η μαμμά είπε πως αυτό θα το ιδούμε τό πρωί. Άλλά πού εγώ να περιμένω! Δεν έχω υπομονή και δεν θα μου πάη πιά ύπνος. Θέλω να ιδώ! πρέπει να ιδώ!... Η μαμμά είπε να μην τολμήσω κανέναν να σηκωθώ τη νύχτα και να πάη στο τζάκι. Άλλά δε βαριέσαι! Ποιος θα με ιδή; Όλοι τώρα κοιμούνται βαθιά. Κι' ο "Αη Βασίλης είναι... άόρατος!»

Ο Μπέμπος, βλέποντας, ένόμιζε πως έπειδη δεν έβλεπε κανέναν τον "Αη-Βασίλη, ούτε ο "Αη-Βασίλης δεν έβλεπε κανένα... Πήρε λοιπόν την απόφασή του, και σιγά-σιγά σηκώθηκε απ' το κρεβάτάκι του, όπως ήταν με τη μακριά νυχτιλιά του, άνοιξε την πόρτα—η Μπέμπα δεν ξύπνησε



«Ο μικρός Νγκουγιέν έφθασε τον αρχηγό των Κινέζων και χή που έγινε κατέβασε μ' όρμη τό σπαθί του επάνω του». (Σελ. 135, στ.α.)

μό περιλάμβανε μονάχα δυό λόχους της Λεγεώνας των Ξένων, δυό λόχους Τογκινέζων πυροβολητών κι' ένα λόχο πεζικού.

Μήπως όμως τα φαινόμενα αυτά ήταν άπατηλά; Μήπως δεν έπρεπε να είναι και τόσο ξένοιαστοι απ' αυτή την απόλυτη γαλήνη, που μπορεί να κρυβε στο βάθος της τις φοβερότερες τρικυμίες;

Αν στην περιφέρεια του Γιέν-Μπάι όλα ήταν τόσο ήσυχα, άλλοι παρουσιάζονταν πολύ άνησυχαστικά συμπτώματα. Έδω κι' εκεί ξαναυσταίνονταν διάφορες ληστρικές συμ-

τρικά του βώδια στη βοσκή, καθισμένος στη ράχη του μεγαλύτερου και κρατώντας στο χέρι ένα μακρύ καλάμι για να εμποδίσει τ' άλλα να ξεμακραίνουν.

Και τότε όμως ακόμη μπορεί γὰ δνειρευόταν σφαγές και άρπαγές ο μικρός βουκόλος με τό χλωμό πρόσωπο και με τα μακρουλά μάτια, που είχαν μια περίεργη έκφραση, σκληρή και γλυκειά συνάμα, άθωα και ύπουλη, κάτω από τα γυριστά του ματόκλαδα.

Σε ηλικία δώδεκα χρονών έχασε δολοκλήρη την οικογένειά του. Μια

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΑΘΗΤΟΥ

Βρίσκω καμιά φορά ότι οι δάσκαλοί μου είναι πολύ αυστηροί! Άλλά θ' απατώμαι χωρίς άλλο, και αν ήξερα τα αίτια που τους κάνουν να φαίνονται τέτοιοι, θα ήμουν υποχρεωμένος ν' αναγνωρίσω ότι έχουν δίκιο. Περισσότερο από μια φορά κιόλας παρατήρησα, όταν μου περνούσε τό πρώτο πείσμα, ότι τα παράπονά μου ήταν άδικοα και ότι η τιμωρία που μου βάλανε δεν ήταν, στο κάτω-κάτω, παρά μια πράξη δικαιοσύνης. Ίσως να είναι πάντοτε έτσι και άντι να παραπονιέμαι, δίχως σεβασμό κάποτε, θα έκανα καλλίτερα να φροντίσω να διορθωθώ. Παραμελώ συχνά τα καθήκοντά μου. Δεν προσέχω, τὰ κάνω γρήγορα και τὰ κάνω κακώς. Εγώ λοιπόν δεν έχω τό άδικο κάθε φορά που με τιμωρούν;

(Μετάφραση)

ΑΝΗ. ΚΟΚ.





εκεί σιόν τοίχο, κοντά στην πόρτα... Τό βοήκη, τό γύρισε κι' άμέσως ή τραπεζαρία πλημμύρησε από φως. Κι' είδε τότε... είδε... ώ, τί είδελ... (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΑΠΟ ΠΕΙΣΜΑ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

— Τά σημερινά παιδιά δέν παίρνουν από λόγια αλλά θέλουν και λίγο ξύλο κι' αυτό νά τοῦ τό κάνης γιά καλό του.

— Πάψε, γυναίκα, είπε ο πατέρας μου σοβαρά: δέν έχεις δίκη καθόλου, τά γαϊδούρια δέρνουν: τά παιδιά τά συμβουλεύουν με δμορφο τρόπο και καλά λόγια, γι' αυτό λέει και ή παροιμία «ο καλός λόγος βγά-ζει και τό φίδι από τήν τρύπα του». Μή θέλεις γιά ψύλλου πήδημα νά μαλώνω τό παιδί. Θά συνήθισα και δέν θά με λογαριάζω: άμα κάνει άταξίες είναι άρκετό νά τόν φοβερίζω πώς θά μου τό πής, έτσι θά τόν φέρνης στο φιλότιμο, θά ντρέπεται και θά συμμορφώνεται.

Ακόμη νά μάθης, πώς οι μαννάδες πρέπει νά είναι γιά τά παιδιά ο Πταισματοδίκης πού θά δικάζη τά πταισμάτά τους, και ο πατέρας ένα μεγάλο δικαστήριο, σάν νά ποῦμε ο "Αρειος Πάγος πού θά δικάζη σε μία μεγάλη ανάγκη.

Δέσε τα λοιπόν αυτά καλά στο νοῦ σου και μή με φέρνεις όλη τήν ώρα στη θέσι του Πταισματοδίκη, γιατί δέν θά κάνουμε τίποτα.

Και χαμηλώνοντας περισσότερο τή φωνή, έπρόσθεσε:

— Αύριο τό πρωτ, άμα σηκωθεί τό παιδί νά τοῦ έχης έτοιμο ένα φλυτζάνι ξέχειλο με γάλα και μπόλινο

καθόλου—βγήκε στο διάδρομο και προχώρησε.

Θέ μου, τί σκοτάδι!... Κι' ο άνεμος πώς ουρλιάζε!... Ο Μπέμπης φοβήθηκε πολύ και μια στιγμή τοῦ ήρθε νά γυρίση πίσω. Έπειτα όμως σκέφθηκε πώς είτε νά γυρίση πίσω, είτε νά πάη ως τήν πόρτα τής τραπεζαρίας, τό ίδιο διάστημα ήταν. Κι' έκαμε θάρρος και προχώρησε ακόμα...

Νά ή πόρτα. Δέν ήταν κλεισμένη καλά. Τήν έσπρωξε και κοίταξε μέσα...

Σκοτάδι όμως και στην τραπεζαρία. Πώς θάβλεπε αν ο "Αη-Βασίλης έρριξε τά δώρα του? στο τζάνι; Έπρεπε νά πάη ως εκεί πασπατευτά και νά τά πιάση;... "Οχι! Ο Μπέμπης ήξερε πού είναι τό κουμπί τοῦ ηλεκτρικού. Νά,

ψωμί, και νά τοῦ πής με καλόν τρόπο νά καθήση νά τά φάη, και σάν τά φάη, νά τοῦ χτυπήσης κι' ένα αυγό, γιατί θά είναι φόρος από τήν πείνα, και νά προσέξης πολύ νά μή τοῦ κάνης καθόλου όμιλία γιά τό άποψινό του πείσμα: αυτό είναι καλύτερο από τό νά τοῦ λές και νά τοῦ ξαναλές πώς έφταιξε: ο Παναγής έχει φιλότιμο.

Έδω σταμάτησε ή όμιλία τους και ή μητέρα μου άρχισε νά σηκώνη τό τραπέζι.

Εγώ, πικραμένος από τήν κακο-κεφαλιά μου πού δέν πήγα νά φάω σάν με φώναξαν, γύρισα σιγανά στο κρεββάτι μου, έγδύθηκα και έπεσα νά κοιμηθώ. Μα πού ύπνος.

Έπειτα άπ' άρκετή ώρα άκουσα πού πήγανε οι γονείς μου στην κάμαρά τους νά πλαγιάσουν, και άφου άφουγκράστηκα κι' ένόμισα πώς άποκοιμήθηκαν, σηκώθηκα, και προσέχοντας νά μή κάνω καθόλου θόρυβο, πήγα στην κουζίνα νά πάρω και νά φάω λίγο ψωμί, γιατί με είχε σπάσει ή πείνα.

Όταν όμως έπλησίασα τό ντουλάπι πού έδάζαμε τό ψωμί κι' έκανα νά τ' άνοίξω, έτρεξε τό φύλλο του. Στάθηκε άμέσως γιατί άκουσα τή φωνή τής μάνας μου πού έλεγε: «φίτ, παληόγατα».

Έμεινα στη θέσι μου άκίνητος, και πάλι ύστερα από λίγο προσά-θησα νά ξανανοίξω τό ντουλάπι πιδ προσεχτικά γιά νά μή τριέξω, μά εκείνο τό άφιλότιμο πάλι έτρεξε, λές και

τό έκανε έπίτηδες γιά νά με προ-δώση!

Έδω πάλι ξανάκουσα τή μητέρα μου πού ξαναφώναζε δυο-τρείς φορές, φίτ, φίτ, και πρόσθεσε: «Δέν φταίς έσύ παληόγατα, παρ' έγω πού δέν σ' έκλεισα έξω, αν σε ξανακούσω όμως νά χαρχαλεύης, θά σηκωθώ νά τό κάνω γιά νά ήσυχάσω».

Ακούοντας αυτά της τά λόγια, ένιωσα ένα δυνατό χτυπόκαρδο, γι-ατί φοβήθηκα μήπως μ' έπιανε σκα-στό, γι' αυτό τράβηξα κατά τήν κάμαρά μου σάν κλέφτης, έπεσα άμέ-σως στο κρεββάτι μου, και κου-κουλώθηκα με τό σεντόνι κάνοντας τόν κοιμισμένο, γιά τή μάνα μου, πού νόμιζα πώς θά σηκωνότανε όπως είχε φοβερίσει γιά τή γάτα.

Περίμενα, περίμενα μά δέν σηκώ-θηκε, γιατί καθώς φαίνεται είχε κα-ταλάβει πώς ήμουνα έγω στο ντου-λάπι και όχι ή γάτα.

Από τήν άποτυχία μου αυτή άποφάσισα νά μή ξανασηκωθώ και άς ένιωθα πείνα πού όσο περνούσε ή ώρα, μεγάλωνε πιδ πολύ και μου έδιωχνε τόν ύπνο.

Γύριζα και στριφογύριζα στο κρε-βάτι μου ώρα πολλή μά ο ύπνος δέν μου έρχότανε, και κάποτε πού γλά-ρωνα και άποκοιμήθηκα γιά λίγο, είδα πώς είχα πείσι στο φούρνο τοῦ γείτονα μας τοῦ κύρ Βασίλη και ξε-φούρνιζα μονάχος μου τεψιά με δ-ρεχτικά φαγιά, και κουλοῦρες με πολύ σουσάμι και ροδοκοκκινισμένες: μά μόλις έκανα νά κόψω μία γιά νά τήν φάω πετούσε από τά χέρια μου λές κι' είχε φτερά.

Πάνω σ' αυτήν τήν άγωνία ξύ-πνησα και βρήκα πώς δίκαια είχα τιμωρηθεί γιά τό πείσμα πού έδειξα και δέν άκουσα τούς γονείς μου όταν με καλούσαν.

Ός πού νά ξημερώση λαγοκοιμό-μουνα κάποτε, μά κι' αυτό δέν τό ήθελα, γιατί όλο έβλεπα φούρνους με καρβέλια και προτιμούσα καλή-τερα νά μένω ξυπνητός, παρ' νά βλέπω τέτοια βασανιστικά όνειρα.

Όταν ξημέρωσε κι' έφυγε ο πα-τέρας μου γιά τήν εργασία του, ση-κώθηκα κι' έγω από τό κρεββάτι μου και γρήγορα, γρήγορα πλύθηκα, ντύ-θηκα και πήγα στην τραπεζαρία.

Εκεί είδα τήν μητέρα μου πού είχε έτοιμάσει τό γάλα μου σύμφωνα με τή βραδυή παραγγελία τοῦ πα-τέρα μου.

Τήν καλημέρια, με καλημέρισε χαρούμενη και μου είπε:

— Τό γάλα σου είναι έτοιμο, κά-θησε νά τό φας τώρα πού είναι ζε-στό.

Εγώ δέν έπερίμενα νά μου τό ξαναπή κι' άρχισα νά τρώω βιαστι-κά λές και ήμουνα γλάρος, και άμα ή μητέρα μου σε λίγο με ρώτησε αν ήθελα κι' ένα χτυπητό αυγό δέν εί-πα όχι, και όλη εκείνη τήν ύπόλοι-πη ήμέρα οι γονείς μου μου καλο-μιλούσαν και έδειχναν πώς δέν ήξε-ραν τήν παρακοή και τό πείσμα πού είχα κάνει τήν περασμένη βραδυά.

Τά λόγια τοῦ πατέρα μου, πού είχα κρυφακούσει νά λέη στη μά-να μου, μου άφησαν μεγάλη έντύπω-σι και με άγγιξαν στο φιλότιμο τόσο, πού με έκαναν διαφορετικό στο κα-λύτερο.

Γι' αυτό πολλές φορές πού έπαι-ζα στο δρόμο, άφωνα γιά μία στιγμή τό παιγνίδι στη μέση, έτρεχα στο σπίτι και ρωτούσα τήν μητέρα μου αν με ήθελε τίποτα.

Από εκείνο τόν καιρό ποτέ πιδ δέν έκανα τόν θυμωμένο στο τραπέ-ζι: μπορεί νά έτρωγα άνόρεχτα σάν έφταιγα, μά και νά μή φάω καθό-λου δέν τό άποφάσιζα. Είχα πάρει καλό μάθημα από τό φέροισι τών γονών μου στο περιστάτικό μου, και από τό όνειρο πού τόσο με είχε βα-σανίσει τή νύχτα, ύστερα από τό κακοκέφαλο φταιξιμό μου.

ΠΑΝ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Με μία μεγάλη μπροσθέλλα τής κουζίνας, γιά νά μή λερώνη τήν πο-διά της, ή Μαρούσια παστρεύει πα-τάτες, ρίχνοντας πότε-πότε κι' από μία ματιά και στο λιτό δείπνο, πού σιγοδράζει στη φωτιά. Αλλά, κάθε τόσο, γυρίζει τά γαλανά μάτια της, γιά νά τά στυλώση, μελαγχολικά, στον ήμεροδείχτη, όπου είναι ση-μειωμένη ή τελευταία ήμερομηνία τοῦ χρόνου με μεγάλα μαύρα νοῦμε-ρα: 31 Δεκεμβρίου!

Ναι, 31 Δεκεμβρίου. Κι' ή Μα-ρούσια άναπολεί. Τής φαίνεται σά νάναι ακόμα ή μικρούλα, πού ζούσε στη Ρωσία, σά νάναι ακόμα ο και-ρός, πού ήταν μία χαϊδεμένη πριγ-κηποπούλα. Και φέρνει στη μνήμη της τίς δεξιώσεις τής Πρωτοχρονιάς, τήν τελετή κατά τά μεσάνυχτα, τήν εύθυμία στο τραπέζι, ύστερα, τήν πα-ρέλαση τών ύπηρετών πού πήγαιναν νά δώσουν τίς ευχές τους στη νεα-ρή τους κυρία και νά τήν παρακα-λέσουν νά τούς έπιτρέψη νά φιλή-σουν τό λευκό της χεράκι.

Και ξαναβλέπει ακόμα, θαρρών-

τας πώς ζή εκείνο τόν καιρό, αυτή τή φριχτή βραδυά, πού ήρθαν μυ-στικά-μυστικά νά είδοποιήσουν τή μητέρα της, πώς τήν άλλη μέρα, τήν αυγή, θάρχόνταν νά τή συλλά-βουν. "Ω! Ξεχνιέται ή φυγή τους μέσ' στην καρδιά τής νύχτας, μέσα στα χιόνια, όπου τάλαφρύ τους έλ-κυθρο έτρεχε με όλη του τή γρηγο-ράδα, κι' ακόμα ο τρόμος, πού τούς έφερνε ή σκέψη, ότι έχουν πιάσει κιόλα τόν πατέρα της!

Αυτή τή χρονιά, δέν έχει γιά τή Μαρούσια ούτε δώρα, ούτε γιορτές. Στο Παρίσι πούφτασαν ή μητέρα της κι' αυτή, μαζί μ' ένα σωρό άλλους πρόσφυγες, ή ζωή είναι σκληρή και ζουν φτωχικά. Η πριγκήπισσα Φελ-τίνα, πού με τή μελωδική φωνή της έτερπε άλλοτε τήν Αύλη τής Ρω-σίας, δίνει τώρα μαθήματα γιά νά συντηρήση τό παιδί της... Κι' όμως, ζή, στη Γαλλία κι' αυτή, εκεί πού οι δυο τους, χωρίς προστάτη, υπο-φέρουν τόσο σκληρά, μία οίκογένεια πού τίς αγαπά, πού τίς κλαίει δίχως άλλο... Η πριγκήπισσα, γαλλίδα τήν καταγωγή, περνούσε συνήθως τίς διακοπές της, σάν ήταν μικρή, στην Πικαρδία, σε μία θεία της, πού τήν αγαπούσε σάν παιδί της. Αλλ' αλλοίμονο! Όταν οι δυστυχισμένες έπήγαν νά ζητήσουν προστασία, στον πύργο της, έμαθαν πώς ο πόλεμος είχ' περάσει από κεί κι' έτσι, από τόν μεγαλόπρεπο πύργο, δέν έμεινε παρά ένας σωρός από ρημάδια... Όταν έρώτησαν γιά τούς ένόικους του, δέν ήξερε κανένας νά τούς πη πού είχαν καταφύγει.

Νά γιατί, ή μικρή πριγκηπέσσα Μαρούσια παστρεύει πατάτες! Ολομό-ναχη, άπόψε πού είναι παραμονή τής Πρωτοχρονιάς κι' όπου, όλα τά παιδιά, χρωστάνε νά είναι χαρούμε-να... Μά γιά σωπάτε, ν' άκούση: ή μητέρα της δέν άνεβαίνει με κόπο τή σκάλα: Φτωχή όμορφη μαμμά, πόσο τό γλυκό σου πρόσωπο είναι βαθουλωμένο, πώς έχει ή όψη σου μαραθεί, πόσο φαίνεται κουρασμένη! Κι' όμως, τό χαμόγελο πλανιέται πάντα στην ίσχνή της μορφή...

— Σου φέρνω μία καλή είδηση, μικρούλα μου, — τής λέει φωναχτά ή μητέρα της, ένῳ τή φιλεί. Απόψε, θά τραγουδήσω τά ρούσικα Χριστού-γεννα σε μία συναυλία, πού δίνουν γιά τούς συνδρομητές τοῦ Ραδιο-φώνου.

Κι' έξήγησε στη μικρούλα, πού

τήν άκουε σαστισμένη, πώς έτσι ή φωνή της θά μαγέψη άμέσως όλο-κληρη τή Γαλλία, άφου θά μπορέ-σουν ν' άκούσουν τό τραγούδι της από παντού μονομιάς.

— Μικρούλα μου, τής λέει ή μη-τέρα της, άφου μάς έρχεται αυτή ή άναπάντεχη εύτυχία, θά κατεβής μία στιγμή στο ζαχαροπλάστη, νά ζητή-σης ό,τι καλύτερο έχει, γιά νά γιορ-τάσουμε τήν Πρωτοχρονιά:

Η μικρή δέν άφίει νά τής τό πη και δεύτερη φορά. Φοράει μάνι-μάνι τό παλτουδάκι της, βάζει σβέλ-τα τό καπελλάκι της και χυμίζει στη σκάλα με τέτοια φόρα, πού λέει κα-νείς και θά κατακυλήση με μιάς και τά έξη της πατώματα. Στο κε-φαλόσκαλο ωστόσο τοῦ πέμπτου πα-τώματος, στέκεται γιά μία στιγμή: τί κρότος είναι αυτός εκεί ψηλά, στο διαμέρισμα πού κρατούν; Η Μαρούσια ξαναεβαίνει δυο-δυο τά σκαλιά: "Ω, Θεέ μου! Η μητέρα της έπεσε άναίσθητη, καθώς πήγαι-νε στο δωμάτιό της. Φτωχή μαμμά! Ηταν τόσο άποκαωμένη, είχε περ-πατήσει τόσο, όλημέρα με τή βροχή! Και τό πρωτ, ή δύστυχη, είχε φύγει χωρίς νά βάλη τίποτα σχεδόν στο στόμα της! Η Μαρούσια έτρόμαξε, μά δέν έχασε εύτυχώς όλωσδιόλου τήν ψυχραιμία της. Χάρη στις πε-ριποιήσεις της, ή πριγκήπισσα συ-νήθε, κι' έσύρθηκε, άκουμπώντας στον ώμο της, ως τό κρεββάτι της, όπου, άφου πλάγιασε, δέν άργησε νά τήν πάρη ένας ταραγμένος ύπνος.

Η καυμένη ή Μαρούσια έκάθησε, σιωπηλή, πλάι στο προσκέφαλο τής μητέρας: «Θέ μου, αν ή μαμμά μου είναι άρρωστη, τί θ' άπογίνουμε; Και τί νά τής κάνω τώρα; Τί νά τής κάνω; Θεέ μου! Δέν είμαι παρ' ένα μικρό κορίτσι, δε νοιώθω νά κάνω τίποτα: Τί κακό πού μάς βρήκε!».

Καθώς, σε κάθε δύσκολη στιγμή, κατέφευγε στην προσευχή, έτσι και τώρα πήγε νά γονατίση μ' εύλάβεια μπρός στη μικρή άσημένια εικόνα τής Παναγίας με τό Χριστούλη, πού έλαμπε, γεννώντας γύρω της μιάν άτμόσφαιρα μυστικοπάθειας, κρεμα-σμένη σε μία γωνιά τής καμαρού-λας. Αξαφνα σηκώθηκε, με τό πρό-σωπο φωτισμένο: ο Χριστούλης, πού είχε ζητήσει τή βοήθεια του, τής έ-βαλε στο μυαλό μία θαυμάσια ιδέα:

Σηκώθηκε, δίχως νά κάνη θόρυ-βο: έβαλε τό παλτουδάκι της στα πό-δια τής μητέρας της: έκάρφωσε κεί ένα χαρτάκι, όπου έγραψε «Μαμμά, μὴν άνησυχήσης, θά γυρίσω σε λί-γο!» και, πατώντας στα νύχια, βγή-

κε απ' την κάμαρα κι' εκατέβηκε τη σκάλα ψηλαφητά... Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της, που έβγαίνε μόνη της έξω σε τόσο προχωρημένη ώρα: κάθε διαβάτης που την προσπερνούσε, της έφερνε τρεμούλα: φοβόταν, ενώ έκρυβε κιόλα!

Πόσο είναι μακριά αυτό το σπίτι, που της είπε η μητέρα της λίγη ώρα πριν και πού, ευτυχώς, το θυμάται. Ένθ' αυτή, με κάποια δειλία, κατεβαίνει στο «μετρό», (*) εκεί θορυβούν κι' αδημονούν να φτάση ή μητέρα της... Καταλαβαίνετε τώρα που πηγαίνει ή μικρή Μαρούσια: σε μια σάλλα λαμπροφωτισμένη, όπου ένα παράξενο μηχανήμα, σε μια γωνιά, εμποδίζει τους καλεσμένους να περάσουν από εκεί, με κυρίους και νεαρές κυρίες, που αδειάζουν μονομιάς τα ποτήρια με τη σκαπάνια.

Ο διευθυντής του Ραδιοφώνου, για να γιορτάσουν την Πρωτοχρονιά, προσφέρει ένα μικρό δείπνο στους καλλιτέχνες που έχει καλέσει, πριν αρχίσουν ή συναυλία. Ξαφνικά, ή πόρτα ανοίγει. Στο κατώφλι της παρουσιάζεται μια μικρούλα, χλωμή, με δψη στεγνή, που ριγεί και πού φαίνεται σαν έτοιμη να λιποθυμήσει...

«Ολοι περιτριγύρισαν τη μικρή αγνώστη και με λίγη συμπάνια που της έφεραν και της έδωσαν να πιή, ζώηρεψε και τους εξέγησε, με μια τρεμουλιαρική φωνίτσα, πώς είναι ή κόρη της «Κυρίας Φελτίνας», που ήταν να τραγουδήσει απόψε: έτυχε όμως ν' αδιαθετήση τη στιγμή που έτοιμαζόταν να βγή, και παρακάλεσε να της επιτρέψουν, αν θέλουν, να τραγουδήσει αυτή στο πόδι της!

Ο διευθυντής δέ συμφωνεί καθόλου μαζί της... Αλλά ή χάρη της μικρούλας τους έχει συγκινήσει τόσο τους μουσικούς, που μεσολαβούν για να τον πείσουν να την αφήσει να τραγουδήσει. «Αλλωστε, λίγες στροφές που τραγουδήσει, για δοκιμή, με τη θελχτική φωνίτσα της, τον έπεισαν για την τέχνη της. Η συναυλία άρχισε κι' ήρθε κι' ή άράδα της Μαρούσιας... Με σταθερή φωνή, βάζοντας όλα της τα δυνατά, τραγουδάει μία, δύο, τρεις φορές τα ρούσικα Χριστούγεννα: οι συνοδοί της στα όργανα, αν είχαν ελεύθερα τα χέρια, θα την καταχειροκροτούσαν καθώς τέλειωσε και την τελευταία στροφή... Ωστόσο ή Μαρούσια είναι ακόμα κοντά στο μηχανήμα του πομπού. Το προσώπια της φωτίζεται. Καί, άργά, καθαρά, προφέρει:

(*) Το «Μέτρο» είναι ύπόγειος σιδηρόδρομος του Παρισιού, ή «Μητροπολιτικός», όπως θα λέγαμε μεις.

«Όσοι άκουνε και γνωρίζουν την κυρία Μπριέζ, θα είχαν την καλωσύνη να την ειδοποιήσουν, πώς ή πριγκήπισσα Φελτίνα κι' ή κόρη της έχουν καταφύγει στο Παρίσι, μόνες, και βρίσκονται σε πολύ δύσκολες στιγμές: Εύχονται ή έκκλησή τους να εισακουστή, γιατί είναι ή τελευταία τους έλπίδα». Έπειτα, ήσυχα, δίνει τη διεύθυνσή της... και, νικημένη από τη συγκίνηση πιά, ξεσπάει, αφρίζοντας να τρέξουν με όρμη τα δάκρυα της...

* *

Την επομένη το βράδυ. Η πριγκήπισσα πέρασε μια μέρα με πυρετό. Ο γιατρός, που κάλεσε ή Μαρούσια, ώρισε για την άρρωση καλή διατροφή, ανάπαυση, διαμονή σε μεσημβρινές χώρες... κι' ή δύστυχη γυναίκα, αφού αυτός έφυγε, έκλαψε πικρά, αν και ή Μαρούσια της είπε πολλές φορές: «Θά ιδής, μαμμά, που θα γίνη ένα θαύμα!»

Προς το βράδυ, αποκαμωμένη, ή δύστυχη απόγειρε, σε ναρκωμένη, διανέφανα έχτυπησαν την πόρτα. Η Μαρούσια ώρμησε φωνάζοντας: «Μαμμά, μαμμά, είμαι σίγουρη πώς έρχεται το θαύμα!»

Το θαύμα που ήρθε, ήταν μια ωραία κυρία κάπως προχωρημένης ηλικίας, που το γουνέιο παλτό της άφινε ένα άρωμα καθώς περνούσε. Τό πρόσωπό της, κάτω από τα γκρίζα της μαλλιά, είχε μιάν έκφραση

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

—Μου κάνουν φρίκη αυτά τα μαύρα δέντρα, αυτά τα μαύρα κεφάλια, όλα αυτά ή δηλητηριασμένη φύση!... Μου φαίνεται πώς κάθε πέτρα κρύβει κι' ένα φίδι, πώς κάθε ύπνρέτης είν' ένας δολοφόνος, πώς κάθε ποτήρι έχει μέσα φαρμάκι. Όμώλλου, πάμε να φύγουμε!

—Μά, αγαπητή μου... έκαμε δειλά ή ταγματάρχης.

—Δέ θέλω αντιρρήσεις, Όμώλλου! τον έκοψε Πήγαينه άμέσως να φερέσης τη στολή σου και να παρουσιαστής στον αντιβασιλέα. Είναι τέσσερις... σε μια ώρα μπορείς να τον ιδής. Ζήτησέ του άδεια, θα σου τη δώση. Και με το πρώτο βαπόρι, ή και με το πρώτο καράδι, φεύγουμε!

Ο ταγματάρχης δέν τόλμησε να εναντιωθή. Ήξερε κι' από άλλες περιπτώσεις πώς αυτό θάταν άνώφε-

καλσύνης. Η Μαρούσια δέν την έγνώριζε, μά ή πριγκήπισσα πήδησε άπάνω με μια μεγάλη κραυγή!

—Θεία μου, αγαπητή μου θεία, σείς! Ήρθατε πιά;

Κι' ύστερ' από τα φιλήματα και τα δάκρυα, το θαύμα έξηγείται επί τέλους: Η κυρία Μπριέζ γιόρταζε, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, σε κάποια φιλική της οικογένεια, όπου είχαν και ραδιόφωνο, όταν άξαφνα άκουσε μια φωνή που έρχόταν απ' τον ουρανό, μια άληθινή φωνή άγγέλου, που καλούσε το όνομά της, της έδινε τη σύσταση, που τόσο ζητούσε, εκείνων που έκλαιγε σε νάταν πεθαμένοι... Εύθως την άλλη μέρα μπήκε σε κίνηση για να τις βρή, και τώρα ταυτοκίνητό της περιμένει κάτω, έτοιμο να πάρη και να πάη στο παλιό έξοχικό ξενοδοχείο που μένει, τις δύστυχες συγγένειες της, που τις είχαν δλοι εγκαταλείψη, και που θα είναι από τώρα σε δυο πολυαγαπημένες κόρες

* *

... Ένα μήνα αργότερα, στην Κυανή Άκτη, έδλεπαν να περνάη, κάτω απ' τους φοίνικες της, στην άκρη της γαλάζιας θάλασσας, ένα κοριτσάκι τρισευχισμένο. Έδλεπαν να περνάη την πριγκήπισσα, που έσώθηκε κι' έγινε καλά χάρη στο θάρρος και στην έπινοητικότητα της μικρής της Μαρούσιας.

(Μετάφραση)

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

λο. Και χωρίς να πη λέξη, βγήκε, φόρεσε τη μεγάλη του στολή και ξαναγύρισε στη σάλα μεταμορφωμένος.

—Λοιπόν, θέλεις να φύγουμε; ρώτησε τη γυναίκα του.

—Μακάρι και σήμερα! φώναξε αυτή.

—Πολύ καλά! είπε ή ταγματάρχης. Αυτό μπορεί νάναι καλό και για την άρρωστία μου. Μάλιστα, να φύγουμε!

Και κάνοντας έτσι την ανάγκη φιλοτιμία, πήγε ίσια στο παλάτι, να ζητήση άκρόαση από τον αντιβασιλέα.

Τά νεύρα της κ. Όμώλλου άρχισαν να ήσυχάζουν. Και τώρα μιλούσε πιό ήρεμα με τον κ. Κλοακέν.

—Πάνε τα σχέδια μου! της έλεγε αυτός. Δέν ήταν γραφτό μου να ιδώ τα ύπόγεια της Έλλάρας, όπως δέν είδα ούτε τα έρείπια των Θηβών

και της Μέμφιδος στην Αίγυπτο... Να ιδώ τώρα πότε θα ξανακάνω αυτό το ταξίδι!... Μά δέν μου λέτε, κυρία Όμώλλου, είναι ανάγκη να γυρίσετε και σείς στην Εύρώπη; δέν είναι άρχετό να φύγετε από την Ίνδικη;

—Άς φύγω μια φορά απ' αυτόν τον τόπο, είπε ή ταγματάρχισσα, και πηγαίνω όπου τύχη, δέν με μέλει. Έδω μόνο είναι ή κίνδυνος.

—Α, μά τότε μπορούν να διορθωθούν όλα! φώναξε ή κ. Κλοακέν με χαρά. Ξέρετε, το αρχικό μου σχέδιο ήταν και ταξίδι στην Καμβόδη, για να ιδώ τα περίεργα λείψανα της κιμερικής αρχιτεκτονικής. Λοιπόν, αν θέλετε, κι' αν είναι σύμφωνος κι' ή κ. ταγματάρχης, σας προτείνω να περάσετε πρώτα από την Κοχινγκίνα, αντί να πάτε ίσια στην Εύρώπη.

—Πολύ ευχαρίστως! έκαμε ή κυρία Όμώλλου, που σαν Άγγλίδα άγαπούσε πολύ τα ταξίδια. Μά κι' ή ταγματάρχης δέν πιστεύω νάχη αντίρρηση.

Α, τέτοιος φόβος δέν υπήρχε, αυτό ήταν βέβαιο. Κι' άρχισαν να ετοιμάζονται για το ταξίδι της Καμβόδης. Κάθε άνησυχία έξαφανίσθηκε μπουστά, στο ώριμο εκείνο σχέδιο. Ο κ. Κλοακέν προπάντων ήταν κατευχαρισμένος.

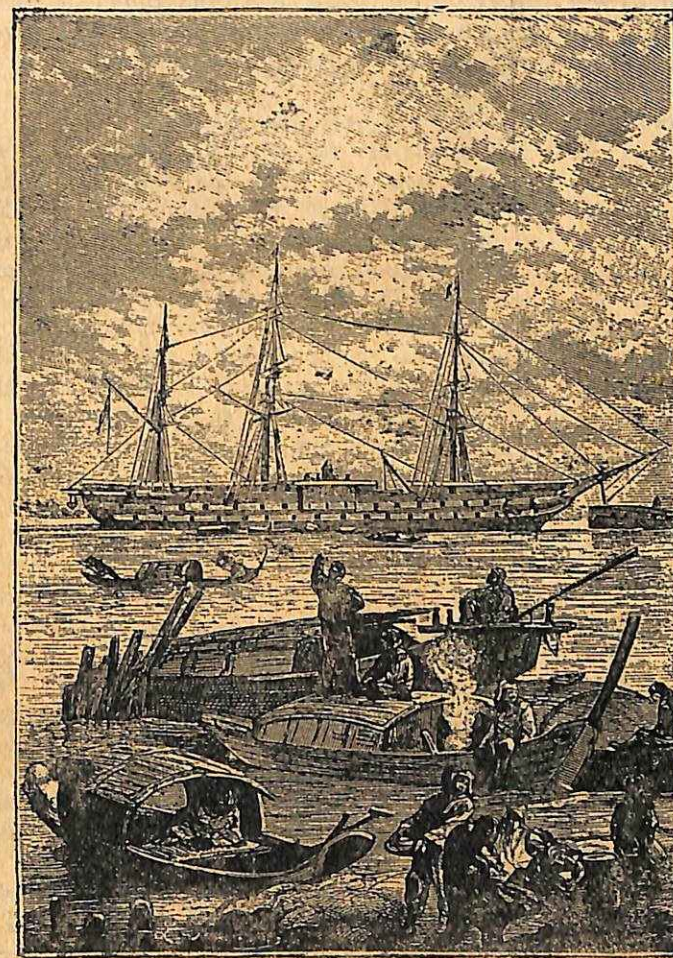
—Ποιός ξέρει μή μ.υ βγή σε καλό, έλεγε, αυτή ή τροποποίηση του δρομολογίου μου. Δέν είχα εγκαταλείψει χωρίς λύπη την ιδέα να ταξιδέψω στην Ίνδοκίνα. Ίσως εκεί μπορέσω να βρω τον κρίκο του άρειού πολιτισμού...

Η ευθυμία κορυφώθηκε όταν γύρισε κι' ή ταγματάρχης με την άδεια. Κι' αφού προγευμάτισαν φαιδρότατα, ή Παύλος κι' ή Χάνδος βγήκαν για να ρωτήσουν για τα βαπόρια. Έμαθαν λοιπόν πώς το βαπόρι της Σαγκάης αναχωρούσε την ίδια εκείνη ημέρα, στις έξη το βράδυ. Άμέσως κράτησαν θέσεις για δλη την οικογένεια και για τον Κάζη που, έννοείται, θα τους άκολουθούσε.

Η κυρία Όμώλλου άποχαιρέτησε το προσωπικό της ύπηρεσίας της μοιράζοντας χρήματα και δώρα. Κι' ή ταγματάρχης δικαιολογήθηκε όπως μπόρεσε στους συναδέλφους του που άφινε το σύνταγμά του κι' έφυγε

έτσι ξαφνικά, γιατί έπείγουσες οικογενειακές υποθέσεις τον καλούσαν στην Εύρώπη.

Μετά το αυτό, καθέναν έτοιμάσε τις άποσκευές του. Ο κ. Κλοακέν είχε την περισσότερη έργασία με τα χειρόγραφα του συνταγματάρχη, που έπρεπε να τα συσκευάση και να τα στείλη κατευθείαν στο Παρίσι. Ίσως δέν θα πρόφθαινε, αν δέν ήταν ή Κάζης που τον βοήθησε με τη συνηθισμένη του προθυμία και δραστηριότητα.



«Έν' από τα μεγαλύτερα γαλλικά όπλιταγωγά καράβια, το τρικάρτο «Ηρα...» (Σελ. 189, στ. γ').

Στις έξη, δλοι με τις άποσκευές τους βρισκόνταν στο ατμόπλοιο Δεκκάν που αναχώρησε μετά πέντε λεπτά.

Ο κ. Κλοακέν, κοιτάζοντας από την πλώρα την παραλία της Καλκούττας και τις όχθες του Χούγλη που έφευγαν, έλεγε μελαγχολικά στον Παύλο που έσκυβε κοντά του:

—Κρίμα να μην καθήσουμε περισσότερο έδω!... Τριαντατρείς ώρες έλες-έλες!... Ποτέ ταξιδιώτης δέν θάφυγε απ' το Παρίσι για ταξίδι τόσο μακρινό και τόσο σύντομο...

Γυρίζοντας, είδε πίσω του τον Κάζη, που κι' αυτός κοίταζε περί-

λυπος τους μιναρέδες και τα παλάτια της Καλκούττας:

—Λοιπόν, Κάζη, του είπε, είσαι ευχαριστημένος που φεύγεις απ' αυτό τον τόπο μ' εκείνους που αγαπάς;

—Ναί, βέβαια... είμαι ευχαριστημένος... αυτό ήταν ανάγκη να γίνη... αλλά...

—Α, έχει και άλλα;... Πές μου λοιπόν, τι πράγμα σε στενοχωρεί ακόμα;

—Ναί, να σας το πώ! άποκρίθηκε ή Κάζης σοβαρά. Έγώ δέν θα ήσυχάσω, αν δέν σας ιδώ να πετάξετε στη θάλασσα εκείνη την καταραμένη την πλάκα.

Ο κ. Κλοακέν κούνησε το κεφάλι του χωρίς να μιλήσει. Τί ψύχωση, τί μονομανία κι' αυτή του Κάζη!...

5.
«Ηρα»

Όπως ξέρουν δλοι, ή Σαϊγκόν είναι ή πρωτεύουσα της γαλλικής Κοχινγκίνας. Σε όραία θέση χτισμένη, στις όχθες του μεγάλου ποταμού Δοναί και πάνω σε μια από τις πιό πολυσύχναστες θάλασσες, έγινε γρήγορα ή μεγαλύτερος ναυτικός σταθμός κι' ή κυριώτερη αγορά συναλλαγής μεξό άγγλικών Ίνδιων, Κίνας, Ιαπωνίας, Ισπανικής Μανίλλας και άλλωνδίκης Ιάβας. Έχει εύρύχωρο κι' ασφαλέςτατο λιμένα, εύκολη συγκοινωνία με μεγάλη γεωργική χώρα, και πλούτο ξυλείας οικοδομικής. Για δλ' αυτά, και για την όχυρά της θέση, άποτελεί έν' από τα σπουδαιότερα στρατηγικά σημεία των Αποικιών.

Στη Σαϊγκόν, ή στρατιωτική Δέσχη είναι πολύ ζωη-

ρή. Αξιωματικοί, που πρό 25 ακόμα ήμερών περπατούσαν στα παριναά βουλευάρια, άπαντιούνται εκεί με συναδέλφους τους που πρό 4 ήμερών έτρωγαν χελιδονοφωλιές στο Χόγγ-Κόγγ. Άλλοι που έρχονται από τη Νέα Καληδονία, άποχαιρέτουν εκεί άλλους που φεύγουν για την Ιαπωνία.

Αλλά την ημέρα εκείνη ή ζωηρότη στη Δέσχη ήταν πιό μεγάλη κι' απ' το συνηθισμένο. Λίγες ήμέρες πριν, είχε φθάσει στο λιμάνι έν' από τα μεγαλύτερα γαλλικά όπλιταγωγά καράβια, το τρικάρτο «Ηρα», κι' είχε φέρε πλῆθος αξιωματικούς κάθε βαθμού και κάθε ήλι-

κίας. "Άλλοι τόσοι έτοιμάζονταν να-
ναχωρήσουν από την Κοχιγκίνα με
το ίδιο καράβι που θα γύριζε στη
Γαλλία. Καθεμέρα ήταν αποκαιρε-
τιστήρια γεύματα, έσπεριδες, χοροί.
Κι' έλαμπε από χαρά το ζωηρό
πρόσωπο του συνταγματάρχη Ουγκόν.
Δεκτός Δετρεμασέ, διοικητή του
έκτου των πεζοναυτών.

Γιατί ο άνθρωπος αυτός με το
φοβερό όνομα ήταν ένας από τους
φαιδρότερους που είχε ο γαλλικός
στρατός. Γελούσε για όλα τα πράγ-
ματα και ποτέ δεν έκλαιγε για
τίποτα. Τον αγαπούσαν για τον χα-
ρακτήρα του όλοι οι συνάδελφοί του.
"Άλλωστε ήταν και γενναίος, δρα-
στήριος, τέλειος διοικητής, αυστηρός
στην υπηρεσία, ευπροσήγορος σ' ο-
λους και φίλος καλός.

— Δοιπόν, κύριοι, σε τρεις ήμέ-
ρες του δίνουμε! Έλεγε σε μερικούς
άξιωματικούς που τον περιστοιχίζαν.
"Η «Ηρα», λένε, τρέχει καλά. Σε
μια εβδομάδα θα έρθει στη Σιγκα-
πόρη, σε δέκα μέρες στο "Αδεν, από
κει ως το Σουέζ θέλουμε δώδεκα,
κι' άλλες τέσσες από το Σουέζ ως το
Τουλόν... Τελοςπάντων, σε έξη
εβδομάδες λογαριάζω να μαστε στο
Παρίσι.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

16.—ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ

Οι κυρίες του Φιλανθρωπικού Συλ-
λόγου αποφάσισαν να κάμουν μια
γιορτή για τα φτωχά παιδιά που
προστάτευαν. Στη γιορτή αυτή θα
πήγαιναν τα πλουσιόπαιδα με τους
γονείς τους. Θα πλήρωναν, φυσικά,
εισιτήρια. Και με τα χρήματα που
θα μάζευαν έτσι, οι κυρίες θαγόρα-
ζαν παιγνίδια, τσουρέκια, γλυκίσμα-
τα, και θα τα μοίραζαν στα φτωχό-
παιδα τα Χριστούγεννα και την Πρω-
τοχρονιά.

Είναι κι' αυτό ένα μέσο που συ-
χνά το μεταχειρίζεται η Φιλανθρω-
πία. Αντί να κάνη έρανο, να γυρεύη
χρήματα ή πράγματα για τους φτω-
χούς και να μ'ήν παίρνει παρ' από
τους πρόθυμους, τους φιλάνθρωπους,
που δεν είναι βέβαια οι περισσότε-
ροι, κάνει μια γιορτή, στο μπορεί
πιο έλκυστική, κι' αναγκάζει έτσι και
τους πιο απρόθυμους κι' αδιάφορους
να πάνε και να δώσουν.

Γίνονται λοιπόν χοροί, παραστά-
σεις, συναυλίες, αγορές, λαχεία. Κι'
η γιορτή που ετοίμαζαν τώρα οι κυ-
ρίες θα ήταν λίγο απ' όλα. Μερικά
παιδιά και κορίτσια που ήθελαν
καλό πιάνο, ή καλό βιολί, ή τραγού-

δι, θα έκαναν συναυλία. "Επειτα άλ-
λα παιδιά, μικρότερα, θα παράσαι-
ναν μια μικρή κωμωδία. "Άλλα θα
έλεγαν διάφορα ποιήματα, απαγγε-
λικά. "Επειτα θα χόρευαν. Και στο
τέλος θα έδωζαν ένα λαχείο όπου
οι τυχεροί θα κέρδιζαν ένα πολύτιμο
βάζο, ένα ωραίο ρολόι του τοίχου,
μερικά χρυσοδεμένα βιβλία κι' άλλα
κομψά μικροπράγματα.

"Ανάμεσα στους μικρούς έρασιτέ-
χνες που θα παράσαιναν την κωμω-
δία ήταν κι' οι δυο φιληνάδες, η
Νίτσα κι' η Σοφία. Και τάπογέματα,
ζυμα σχόλαζαν, πήγαιναν στο σπίτι
της κυρίας "Αρσινόης όπου γίνονταν
οι δοκιμές.

"Ερασιτέχνες" λέμε εκείνους που
δεν έχουν την τέχνη για επάγγελμα
—είτε μουσική, είτε ζωγραφική,
είτε θέατρο—παρά την κάνουν από
αγάπη, από κλίση. Και τα παιδιά
είναι συνήθως έρασιτέχνες. Μαθαί-
νουν ένα όργανο γιατί τους άρσσει
και το αγαπούν. Και παίζουν όρμη-
α ή κωμωδία για δική τους πρώτα-
πρώτα ευχαρίστηση και διασκέδαση.

Ούτε η Νίτσα, ούτε η Σοφία εί-
χαν καμιά εξαιρετική κλίση. "Επαι-
ζαν απάνω-κάτω όπως όλα τα κορί-
τσια και τάγόρια, που γυμνάζονται
λίγο και στην τέχνη του θεάτρου, στο
σχολείο. "Ηταν έξυπνα κορίτσια, είχαν
άρκετο θάρρος, κι' ακόμα είχαν κά-
ποια πείρα, γιατί πολλές φορές εί-
χαν λάβει μέρος σε σχολικές παρα-
στάσεις ή είχαν απαγγείλει ποιήμα-
τα στις εξετάσεις τους.

"Η πρωταγωνίστρια όμως, εκείνη
δηλαδή που θα έπαιζε το κυριώτερο
πρόσωπο της κωμωδίας, — η μικρή
Δώρα, ένα τόσο δα κοριτσάκι, μικρό-
τερο από τη Νίτσα κι' από τη Σο-
φία,— είχε κλίση καταπληχτική!
Τη θαύμαζαν όλοι. Πού είχε μάθει,
αλήθεια, να παίζει τόσο όμορφα,
τόσο φυσικά, τόσο ζωηρά και με
τόση χάρη; Πουθενά! "Ηταν φυσικό
πρότεργμα. Το είχε, που λένε, μέσα
της. Γιατί τί θέατρο, τί κινηματο-
γράφο, μπορούσε να είχε ιδεί στη
ζωή του ένα τόσο μικρό κορίτσι; "Η
τί είχε προφτάσει να μάθει στο σχο-
λείο; Κι' όμως έπαιζε καλύτερ' απ'
όλα τα μεγάλα κορίτσια. "Επαιζε σε
μεγάλη, νά!

Για όλα τα πράγματα που θα μάθαι-
ναν ένας χρειάζεται κλίση, φυσικό προ-
τέρημα, ιδιόφωτο. Και για τρέξιμο
ή τάλαντο. Και για τρέξιμο, και δι-
κηγόρος, και μηχανικός, και γεωπό-
νος,—και μαρκαδόρος ακόμα, και χτί-
στης, και μπογιατζής, δεν μπορεί να
γίνη κανένας χωρίς κλίση. "Άλλα η
κλίση χρειάζεται προπάντων στις

ώ ρ α ι ε ς τ έ χ ν ε ς, δηλαδή στη
ζωγραφική, στη γλυπτική, στη μου-
σική, στην ποίηση. "Οποιος-όποιος
δεν μπορεί να γίνη ποιητής, μουσι-
κός, γλύπτης, ζωγράφος Πρέπει να-
ναι γεννημένος γι' αυτό. Το ίδιο και
ηθοποιός.

"Η Δώρα λοιπόν ήταν γεννημένη
γι' αυτή την τέχνη. Κι' έπαιζε τόσο
καλά το μέρος της στην κωμωδία
εκείνη, που όσοι την έδλεπαν στις
δοκιμές, έλεγαν:

— Μπράβο της! θαύμασια παί-
ζει. Στην παράσταση ο κόσμος θα
ευχαριστηθή και θα τη χειροκροτή-
ση πολύ.

"Η υπόθεση της μικρής κωμωδίας
ήταν αυτή:

Στο σπίτι κάποιου μεγάλου ζω-
γράφου υπηρετεί και μια μικρή κα-
μαριέρα. Το σπίτι είναι στην έξοχη.
"Η γυναίκα του ζωγράφου είναι μια
νεα κορίτσια που φημίζεται για τη
μόρφωσή της και την έξυπνάδα της.

Μια μέρα, πάνε στο σπίτι της
δυο άλλες κυρίες, που θέλουν να τη
γνωρίσουν, γιατί θα περάσουν το κα-
λοκαίρι εκείνο στην ίδια έξοχη. Δεν
την έχουν ιδεί ποτέ τους τη γυναίκα
του ζωγράφου. "Εχουν ακούσει μόνο
για τα μεγάλα της προτερήματα. Κι'
είναι συστημένες από μια φίλη τους,
που είναι και φίλη της γυναίκας του
ζωγράφου.

"Άλλα εκείνη την ημέρα, αυτή
λείπει στην πόλη. Κι' ο άντρας της το
ίδιο. Στο σπίτι είναι μονάχα η μικρή
καμαριέρα, η Μαριγώ. Και της έρ-
χεται μια ιδέα: Να φορέση ένα φό-
ρεμα της κυρίας της, για να ιδή πως
της πηγαίνει και πως θα ήταν...
αν ήταν κι' αυτή κυρία.

Το φορεί, πάει στον καθρέφτη και
βλέπει πως είναι... απεράλλαχτη!
"Τίποτα δε μου λείπει, συλλογίζεται.
"Αν είχα κι' εγώ να φορώ τέτοια
ώρατα φουστάνια, καθέννας θα μ' έ-
παιρνε για κυρία!

"Ισα-ίσα εκείνη τη στιγμή παρου-
σιάζονται στο σπίτι οι δυο ξένες κυ-
ρίες. Και καθώς βλέπουν την καμα-
ριέρα με το πλούσιο εκείνο φουστά-
νι, την παίρνουν για τη γυναίκα του
ζωγράφου και τη ρωτούν:

— Είστε η κυρία "Αδαμίδα;

"Η Μαριγώ στην αρχή τα χάνει,
δεν ξέρει τί να πη. "Επειτα όμως
συλλογίζεται: "Αυτές δεν ξέρουν, φαί-
νεται, την κυρία μου. "Η κυρία μου
λείπει και θέργηση να γυρίση. Γιατί
να μη τις δεχτώ εγώ για κυρία; Μή-
πως, μ' αυτό το φουστάνι, δεν είμαι;».

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΨΑΡΑΣ

"Η βαρκούλα ξεπροβάλλει
"Απ' τη θάλασσα μακριά
Κι' ο ψάρας με το κουπί του
Τους ανθρώπους χαιρετά

"Ηλθε πιά... να τη σιμά μας
Κι' όλοι τρέχουν με χαρά
Φρέσκα ψάρια ν' αγοράσουν
Που η καρδιά τους λαχταρά.

"Ο καλός ψάρας μας τώρα
Τα ψάρια του ξοδεύει
Πότε δίνει, πότε παίρνει
Και πολλά λεφτά μαζεύει

Κι' ύστερα γοργά τραβάει
Στην καλύβα με χαρά
Που τον καρτερούν στην πόρτα
Τα παιδιά του τα μικρά.

"Ιππότης του Σκότους

ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΝΗΡΙΑ!

Στάθηκαν να το κοιτάξω λίγο. "Ηταν
ένα άραπάκι ως δεκατριών χρονών, με
μια μακριά βρώμικη μπλούζα, που θα
δυσκολευόταν πολύ κανείς να ξεχωρί-
ση το χρώμα της.

Στη μέση του, ζωσμένη μ' ένα πλα-
τύ λουρί, είχε μια μεγάλη γυάλα, απ'
εκείνης που συνθίζουν οι άραπαδες
να γεμίζουν με άργισους, ένα σκουρω-
πό μαύρο ποτό, που τ' αγαπούν τόσο.

Στεκόταν μπροστά μου άκίνητο, με
τα μάτια ικετευτικά, καρφωμένα επά-
νω μου οα να θέλε να μ' αϊχμαλωτίση
μ' αυτή τη στάση, να μη μ' άφιση να
φύγω.

— Ματαξέλ, ψιθύρισε για μια στιγ-
μή φοβισμένα, ενώ με το δάχτυλο έδει-
χνε το χῶμα, όπου μέσ' στο μισοσκό-
ταδο ξεχώριζε κανείς κάτι χυμένο.

"Η φωνή του είχε ένα τόνο παρα-
πονιάρικο, τόσο λυπητερό, που με
συγκίνησε. "Εβριξα μια ματιά στο
μέρος που έδειχνε, ύστερα στην άδεια-
γή γυάλα. Κατάλαβα. Το «άργισους»
είχε χυθεί, και φοβόταν να γυρίση
πάλι του.

"Εψαξα το τσαντάκι μου. "Ενα γρο-
σάκι μόνο βρισκόταν εκεί μέσα. Του
τόδωσα κι' έφυγα ευχαριστημένη, με
συναίσθηση ότι έκανα ένα καλό, σκόρ-
πισα λίγη χαρά στην πληγωμένη καρ-
διά ενός παιδιού... Πέρασαν αρκετές
μέρες από τότε. "Ενα βραδυνό, περ-
νώντας απ' τον ίδιο δρόμο, αντίκρισα
με μεγάλη μου έκπληξη, στην ίδια
θέση, και ίδια ακριβώς στάση, τον
μικρό εκείνο!

Φαίνεται πως δεν με είχε αναγνω-
ρίσει, γιατί έτοιμαζόταν να παίζει πάλι
την ίδια κωμωδία.

Τον αγριοκοίταξα θυμωμένη.
Και τότε... τον είδα ξαφνικά νάλ-
λαξη έκφραση, στο πρώτο λυπημένο
πρόσωπό του να χαράσσεται τώρα ένα
ειρωνικό χαμόγελο, και να γίνεται ά-
φάντος στον αντικρυστό δρόμο.

Είχε θυμηθί, μά και γώ είχα κα-
ταλάβει πιά!

Είχα καταλάβει πως δεν πρέπει να
φαίνεται κανείς πολύ εύπλαχνικός,
αυτά τα διαβολόπαιδα, που με το
μυαλό τους ξέρουν να βολικούν χίλιους
δυο τρόπους για να ξεγελούν τον κό-

σμο! Κατάλαβα, πως με τη βοήθειά
μου, την περασμένη φορά, αντί να
κάνω ένα καλό, είχα σπρώξει, βοηθή-
σει ένα παιδί να πετύχη τον κακό
σκοπό του. Κατάλαβα, και ύποσέθηκα
στον έαυτό μου να μαι πιο επιφυλακτι-
κή άλλοτε...

Ιοίς

ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Το αυτοκίνητο προχωρούσε κι' εγώ
με τη μύτη κολλημένη στο τζάμι θαύ-
μαζα την ωραία ημέρα.

Ξαφνικά ένα απότομο τράνταγμα μ'
έκανε να αφήσω το όρατό θέαμα. Το
αυτοκίνητο χάλασε στη μέση του δρό-
μου και οι επιβάτες κατεβήκανε όσπου
να το διορθώσουν.

"Εγώ ανέβηκα σ' ένα ύψωμα και
θαύμαζα τη φύση.

"Ο ούρανός ητο καταγάλανος και η
θάλασσα λάδι. "Απάνω στο γαλάζιο
καθρέφτη της σκορπισμένα έδω κι'
εκεί τα κατάλευκα άρνακια, οι βάρ-
κες, παραπέρα η όμορφη χερσόνησος
του αγίου Κοσμά φαίνεται σαν ένα
κίτος που κοιμάται και από τη στενή
φυσική γεφυρούλα τα αυτοκίνητα πη-
γαίνουν κι' έρχονται στη γραφική έκ-
κληρούλα. Πιο κάτω τη γήπεδο του
γκολφ και παρά πέρα ο "Υμητός ύ-
ψώνεται επιβλητικός με το άσπρο
σκουφάκι του σκεπασμένο με συννεφά-
κια. "Από πίσω ο άπέραντος κάμπος
κατάξερος και ναρκωμένος περιμένει
την άνοιξη. Στον ούρανό τρέχουν δύο
θε κείθε μικρά συννεφάκια οα να άγω-
νίζονται στο τρέξιμο πιο θάρρητοι πώ-
το. "Η λιγοστή όμίχλη διαλύθηκε τώρα
και πέρα στον ορίζοντα φαίνονται η
Σαλαμίνα και η Αίγινα.

Γύρισα πίσω το αυτοκίνητο το έφτια-
ξαν μ'ήκα μέσα και εξακολούθησα
το ταξίδι καταγοητευμένος από το ό-
ραίο τοπίο.

"Ασος του 'Αέρος

ΜΙΚΡΗ ΟΡΦΑΝΗ

Φτωχή μικρούλα, δεν ξέρεις
οι πεθαμένοι, στον κόσμο δεν γυρίζουν πιά!

Γιατί, πολυαγαπημένη μου, γιαγιά,
στέκεις διαρκώς σκυθρωπή με βαρύ
σκυφτό κεφάλι χωρίς να βγάλεις λέξη!
Χαιδεύοντας το σγουρόξανθο κεφάλι
μου σε νοιώθω να τρέμεις σύγκορη
και βλέποντάς σε να κοιτάς την κατά-
μαυρη ποδιά μου ένας βαρυσσαστε-
ναγμός να βγαίνει απ' τα μέσα σου!

Κι' όμως εγώ είμαι μαζί σου τόσο
καλή, ποτέ δεν σε συγχίζω διαβάζω,
γράφω τα μικρά μου μαθήματα και
μαθαίνω το κέντημά μου. Το ύπο-
σέθηκα στη μαμά: και σύ ξέρεις βέ-
βαια πως πάντοτε έτελω τις μικρές
μου ύποσχέσεις. "Άλλ' όταν κεί-κάτω
σε αντικρύσω έτσι στεναχωρημένη και
νομίσω πως από με έχεις συγχυθεί;
"Ενώ τότε, σαν πηγαινα να πλαιγίσω
μ' έκανε να λέω την προσευχή μου,
ενώ χιλιάδες άγγελάκια έστεκαν γύρω
μου. "Ω! τι εύτυχισμένες μέρες αλή-
θεια! Κάτω απ' τη φτωχική μας στέγη
βασίλευε πάντα μια γιορτή, μια χαρά
παντοτεινή! Τώρα, η καυμένη μαμά
δεν υπάρχει πιά! Θέλησε ν' αφήση τη

φτωχή της κορούλα στη δυστυχία! Μά,
θα ξανάρθη όπως κάθε νυχτιά ξανάρ-
χονται ψηλά στον ούρανό ταστέρια,
όπως την άνοιξη ξαναγυρίζουν τα χε-
λιδόνια. Ναι, θα ξανάρθη γιατί γνω-
ρίζει πως χωρίς εκείνη εγώ δεν θα
μπορέσω να ζήσω.

Την μέρ' αυτή—ω ναφθανε γρήγορα
—θα πετάξω τέλος πάντων το κατά-
μαυρο τουτο φόρεμα! δεν θα ξαναγι-
κρύνω κανένα πιά σίτι να κλαίη ούτε
θα μου ψιθυρίζει πια όλος ο κόσμος:
«Φτωχιά όρφανούλα, δεν έχει κανένα
στη ζωή!»

Και σύ, μαμά, θα μ' άγκαλιάζης
σφιχτά-σφιχτά, βρέχοντας το μικρό μου
χλωμό πρόσωπο με δάκρυα καυτά.

"Εμπρός, καλή μου γιαγιά, θύμισε
μου αυτή τη γλυκιά προσευχούλα που
λέν τα καλά παιδιά στο Χριστούλη
και θο δής πως σε μια στιγμή ήσυχη
θα στείλω στη μαμά ένα μεγάλο φιλή
και θ' άποκοιμηθώ ευχαριστημένη.

Δανάη

ΠΑΕΙ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΜΑΣ...

"Αγαπητή μου φίλη,

Χιόνια, χιόνια, χιονισμένα Χριστού
γεννα φέτος. Μας έφεραν τη χαρά και
μ'ας άφρσαν τη λύπη. "Ολη η φύση
ήταν ντυμένη σ' ένα άσπρο καθάριο
σεντόνι που διαρκώς γινόταν παχύτε-
ρο. Τρεις μέρες «ταρφαί νιφάδες» εκ
Διός έκπεπώνητο» κατά τον "Όμηρο.

Το βράδυ της τρίτης μέρας, όταν
έπαψε πια να χιονίζει και ο ούρανός
καθάρισε, τ' όλόγιομο φεγγάρι έρριξε
τις άσπρηνιες του άκτινες και η γή
πήρε μια νεκρική όψη που την έκανε
άκόμη πιο πένθιμη, μέσα στην ήσυχία,
το κρὰκ-κρὰκ των κλαδιών που σπου-
σαν. Γιατί το χιόνι, έπειδή δεν φυσού-
σε καθόλου στιβαζόταν ανάμεσα στα
κλαδιά και με το βάρος τους τα λυ-
γούσε και βαραινοντας άκόμη πιο πολύ
τάσπαζε!...

Πώς τα λυπήθηκα! Μά πιο μεγάλη
θλίψη έννοιωσα σαν είδα τα κλαδιά
του δέντρου μας σπασμένα, να κοίτον-
ται στη γή, σκεπασμένα με το χιόνι.
Μου φάνηκε οα λείψανο κάποιας χα-
μένης ζωής έτσι καθώς τ' αντίκρισα
να στέκεται γυμνό με δυο-τρία μονάχα
μικρά κλαδάκια.

Θυμάσαι, πως τ' αγαπούσαμε; Θυ-
μάσαι, εκεί γνωριστήκαμε για πρώτη
φορά. Θυμάσαι, στόν ίσκιό του πάντα
καθόμαστε και κουβεντιάζαμε τις πε-
ρισσότερες φορές για τη Διάπλαση.
Κι' όταν κάποια φορά μαλώσαμε (παι-
διά!) θυμάσαι, που αυτό με τα κλα-
διά του μ'ας χώριζε—άφου βρισκεται
ανάμεσα στις αλλές μας—όταν δεν ή-
θελε ν' άντικρύση ή μιά την άλλη από
φόβο μήπως δεν μπορέσει να συγκρα-
τήση τα γέλια της κι' έτσι προσδώση
τον έπιφανειακό θυμό της. Θυμάσαι,
τότε, όταν τα δειλινά καθόμουν στην
αυλή, προσπαθούσα να δώ μέσα από
τα κλαδιά του και πολλές φορές σε πρό-
φθαινα να κάρησε και σύ το ίδιο. Και
θυμάσαι μια μέρα πάλι κοντά του ά-
γαπήσαμε, συγχωρόντας ή μιά της άλ-
λης τον έγωισμό.

Τώρα χάθηκε το δέντρο μας! Το
μέρος εκείνο άνοιξε, δεν θάχαμε ίσκιό
πια εκεί το καλοκαίρι.

Θα πής, μ'άφου ο κορμός μένει άνε-
παφος, θα μεγαλώση αυτά τα κλαδά-
κια και θα πετάξη κι' άλλα που θα
ρίξουν τη σιά τους δόλογα.

— Ναί, μά θά περάσουν χρόνια πολλά, χρόνια που θά φέρουν τὰ χιόνια στά μαλλιά μας, τὸν πάγο στὴν καρδιά μας, κι' ἂν τύχει σ' αὐτό τὸν ἴσκιό νά βρεθούμε, ἀπ' τὸ στεγνὰ μὴ μᾶτια ἴσως οὔτε ἓνα δάκρυ δὲν θά μπόρῃ κυλῶντας νὰ ράνη τὰ περασμένα.

— *Ἡχώ*

ΔΕΙΛΙΝΟ

Ὁ ἥλιος ἔγειρε στὴν *Χρυσάφεια Δύση* τοῦ βάφοντας τὰ πουπουλένια συννεφάκια μὲ ὠραία μενεξεδένια χρώματα.

Τ' ἀρνάκια κατεβαίνουν ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ χτυποῦν τὰ κουδουνάκια τους. Μία *Ρωμαντική Βοσκοπούλα* τὰ ὀδηγεῖ, παίζοντας ἓνα μελαγχολικὸ σκοπὸ μὲ τὴν *Καλαμένη Φλογέρα* της.

Γυρνώντας στὸ σπίτι ἀπὸ ἓνα μακρὸν περίπατο, περνῶ μέσα ἀπὸ ἓνα μονοπάτι.

Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπλώνονται λειβάδια λουλουδοσπαρμένα.

Πολλὰ *Ἀργιολούδα*, *Μαργαρίτες*, *Παπαρῶνες* κι' ἄλλες *Λουλουδιές* *Υπαρξέες* ἀνθίζουν ἐκεῖ. Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου εἶναι μιὰ μικρὴ βίλλα σκεπασμένη μὲ *Περιπλοκάδα*.

Πίσω ἀπ' τὴν καγκελόφραχτη πόρτα θαυμάζω τὸν διάνθιστο κήπο. Νά, μιὰ *Ἀνθισμένη Λεμονιά*, μιὰ *Λευκὴ Καμέλι* καὶ μιὰ *Παχαλιά* χύνουν γύρω τις εὐωδίες τους.

Τὰ κανονικὰ δρομάκια χωρίζει ἡ μισοχολομένη *Λεβάντα*.

Κάτω ἀπὸ ἓνα γέρινο *Πλατάνι*, μιὰ *Ξανθομαλλοῦσα* παιδοῦλα παίζει μὲ τὰ περιστέρια της.

Περνώντας κάτω ἀπὸ ἓνα παράθυρο τῆς βίλλας στεκόμουν ἐνῶ σ' αὐτιά μου φθάνει ἓνα *Κλάμα Κιθάρας*.

Προχωρώντας στὸ μεγάλο δρόμο συναντῶ πού καὶ ποὺ κανένα *Διαβάτη*.

Κι' ὅταν ἐφθάσα στὸ σπίτι, ἡ *Χλωμὴ Σελήνη* εἶχε ἀνατελεῖ πίσω ἀπ' τὸ βουνό, ρίχνοντας γύρω της, ἀσημένιες ἀκτίνες...

— *Ἀγνὴ Καρδιά*

— *Ἡχώ*

ΟΛΙΓΑΡΚΕΙΑ

Τὸν ξέρουν ὅλοι τὸν Ἀνδρέα, κεῖνο τὸ φωτόπαιδο μὲ τὰ ξυπόλητα πόδια τὰ μελανισμένα ἀπὸ τὸ χρῶμα, μ' ἓνα σκούφο πού τοῦρῃσταν ὡς τ' αὐτιά, καὶ μὲ τὸ κουρελιασμένο παλτό του ποῦχε κιτρινίσαι ἀπ' τὴν πολυκαιρία.

Ἦταν ὁ κουλουρετῆς τοῦ σχολείου μας. Τὸν ἔβλεπες νὰ σταθευρῇ πάντα στὴν ἀριστερὴ μεριά τῆς μεγάλης καγκελόπορτας, μὲ γυμνὸς τοὺς ὤμους ἀπ' τὸ βαρὺ φορτίο του.

Ἦταν μὲ τὸν δώδεκα χρόνων κι' ἔπρεπε τὸ βράδυ νὰ μετρήσῃ στὴ φτωχὴ μητέρα του, ὁ κέρδος τῆς ἡμέρας.

Περνώντας κάθε πρωί, τοῦριχα μιὰ φευγαλέα ματιά, κι' ἔπειτα πλησίαζα, διὰ λέγα τὸ πὺξ ζεστό τουλοῦρι, καὶ τότε, ἓνα βουβὸ «εὐχαριστῶ» διαβαζόταν στὰ φωτεινὰ του μάτια πού ἦταν γεμάτα εὐγνωμοσύνη.

Καμιά φορά, ἔλυνε μὲ τρεμάμενα χέρια ἓνα πανένιο σακουλάκι, ποῦχε κρυμμένο στὸν ἱστόφο του, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ρέστα, κι' ἔπειτα τὸ ξανάβαζε, ἀφοῦ τὸ κομπόδεσε σφιγτά.

Πότε-πότε, στὰ διαλείματα, μαζεψόμαστε ὅλες τριγύρω του, ρωτώντας ἀπὸ πού εἶναι, ἂν ἔχῃ μάννα ἢ πατέρα.

Καὶ τότε, ἄρχιζε τὴ θλιβερὴ του ἱστορία.

Ὁ πατέρας του, πάνε χρόνι τώρα, ἔπεσε θύμα τῶν Τούρκων, ἀφήνοντας πίσω του τρία μικρότερα παιδιά καὶ τὸν Ἀνδρέα. Ἀπὸ τότε προκοπὴ δὲν εἶδαν· σὺν ἀρρώστειᾳ ἡ μάννα τοὺς μεγάλῃ δυστυχία πλάκωσε τὴ φτωχικὴ οἰκογένεια. Τάλλα τρία μικρὰ ἀδέρφια ἦταν ἀδύνατα, καχεκτικά ἀπ' τὴν κακομοιριά. Ὁ Ἀνδρέας σὺν μεγαλύτοσος ἦταν γερότερος. Σὲ λίγα καιρὸ, ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸ χέρι του, ἡ μάννα ἔγιανε κι' ἄρχισε πάλι τὴ δουλειά. Ἀργότερα, κατ' ὁρθεῖν κι' αὐτὸς νὰ πούλῃ κουλούρια καὶ τώρα, τρία χρόνια κοντὰ, μὲ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα ζῶσαν.

— Καὶ τώρα, πού τὰ βολεύουμε, συμπλήρωνε ὁ μικρὸς κουλουρετῆς, δόξα τῷ Θεῷ, σὰς τὸ λέγω μὲ τὴν καρδιά μου, εἶμαι εὐτυχισμένος, μὰ πολὺ εὐτυχισμένος ἀπ' τὴ ζωὴ μου.

— *Μινιόν*

ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ

— Κωσταντῆ, Κωσταντῆ, πού εἶσαι; Ἡ ζωὴρὴ φωνίτσα τοῦ μικροῦ πού μοῦ κελαϊδοῦσε ἐδῶ καὶ καμμιὰ ὥρα χαρούμενα, ἔπαψε μεμιάς.

Ἔνα σύννεφο παιδικῆς στενοχώριας σκέπασε τὸ ὁλοστρόγγυλό του μονοτάκι.

— Ἐρχομαι, φώναξε θλιμμένα καὶ σηκώθηκε κατεβάζοντας τὴ μεγάλη του κεφάλαι καὶ σουφρώνοντας τὸ μικρὸ του στομάχι.

Θὰ θέλετε βέβαια καὶ σεις νὰ γνωρίσετε τὸ μικρὸ μου φιλαράκο. Εἶναι ἓνα χωριατόπουλο ὡς πέντε χρόνων. Τὸ ἀγαθὸ του προσώπιό μὲ τὰ δυὸ ἔξυπνα ζωερὰ μάτια σὲ κάνουν νὰ τὸν συμπαθήσῃς ἀμέσως. Ἐχει ἓνα στοματάκι τόσο δὲ μικροῦτσικο μὰ πού κόβει σὺν ψαλλίδι. Τὰ καστανὰ σγουρὰ του μαλλιάκια χοροπηδοῦν σὰ διαβολάκια σὲ κάθε ἀνεμοφύσημα. Μὰ εἰναι καὶ σωστὸ διαβολόπαιδο αὐτότὸς ὁ Κωσταντῆς. Πότε τὸν βλέπεις νὰ σκαρφαλώνῃ σὺν κατόισι τὰ βράχια μ' ἓνα μακρὸ καλάμι γιὰ τουφεκί, ἄλλοτε πάλι νὰ βασανίζῃ τὸν κακόμοιρο Πανά, τὸ σκύλο, κάνοντάς τον ἄλογο. Στιγμὴ δὲν κάθεται. Μὰ δὲν σὰς εἶπα; σωστὸ διαβολόπαιδο.

Εἴμαστε δυὸς οἱ πὺξ καλοὶ φίλοι. Ποτέ δὲ μαλώσαμε, ποτέ δὲ τὸν εἶδα λυπημένο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἀντίκριξα τὸν Κωσταντῆ νὰ κατεβάζῃ τὴ μεγάλη του κεφάλαι στενοχωρημένος. Μὰ θὰ μοῦ πῆτε: ὑπῆρχε λόγος; Ὅχι βέβαια σπουδαῖος. Ἀμέσως τὸ ἔμαθα. Ἀπὸ τὴ χαμηλὴ πόρτα τῆς καλύβας του ξεπροβάλε κρατώντας στὸ χέρι μιὰ μπουνάλα. Τὸν ἔστελνε ἡ μάννα του στὸ μπαζανάκι γιὰ λάδι. Εἰ, κι' αὐτὸ τὸ ἔχετε γιὰ τιποτένιο; λέτε πὺξ δὲν ἦταν μεγάλῃ δουλειά γιὰ τὸν Κωσταντῆ; Βέβαια δὲν ἦταν μικρὴ. Γιὰ λογαριάσετε: ἓνα τέταρτο νὰ πῇ, καὶ ἄλλο ἓνα νὰ γυρίσῃ, μισὴ ὥρα λοιπὸν νὰ περπατῇ, προσεχτικά-προσεχτικά, μὴ πάει καὶ σπάσει ἐκεῖνὴ τὴ θεοφροβὴ μπουνάλα! Ἀχ καὶ νὰ ἔσπαζε, τί εἶχε νὰ τραβῇ! Ἀλλὰ καὶ μὲ τί χαμῆλο θὰ ἔλεγε ἔπειτα: «Νά, μαννα, πάρε».

Ἔτσι Κωσταντῆ καὶ ὅταν μεγαλώσῃς, θ' ἀπαντήσῃς πολλὰ ἐμπόδια. Τότε καὶ τότε τὴ καρδιοχτύπι πρέπει

νὰ περάσῃς καὶ τί κόπους καὶ τί ἀγωνίες θὰ χρειαστῇ νὰ καταβάλλῃς! Ἀλλὰ καὶ τί εὐτυχία ἔπειτα, ὅταν θὰ κατορθώσῃς νὰ βγαίνῃς νικητῆς, καὶ τί χαρὰ ὅταν θὰ νοιώθῃς πὺξ μὲ τοὺς κόπους καὶ τὴς ἀγωνίες σου ἀπόχτησες τὸ ποθούμενο.

Καὶ σοῦ τὸ εὐχομαι πάντα.

— *Ἐλγνα Δέλτα*

Ο ΑΕΡΑΣ ΤΟΝ ΡΙΧΝΕΙ Σ' ΕΝΑ ΚΗΠΟ

[[Μία φορά ὁ Ναστραντίν Χότζας μπῆκε σ' ἓνα λαχανόκηπο καὶ ἄρχισε νὰ γεμίζει τὴς τσέπες του καὶ τὸ σάκκο του μὲ καρόττα, πατάτες καὶ ὅσα ἄλλα λαχανικά βρισκόνταν ἐκεῖ.

Στὸ μεταξὺ φθάνει ὁ κηπουρὸς καὶ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ εἶπε:

— Τί γυρεύεις ἐδῶ, Χότζα; Ὁ Ναστραντίν ταραγμένος τοῦ ἀποκρίνεται:

— Πρὸ ὀλίγου φυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας καὶ μὲ ἔρριξε ἐδῶ μέσα.

— Καλὰ, λέει ὁ περιβολάρχης, αὐτὰ ὅμως τὰ λαχανικά ποῖδς τὰ μαζέψῃς;

— Νὰ σοῦ πῶ, τοῦ ἀποκριθῇς ὁ Ναστραντίν: ἐπειδὴ ὁ ἀέρας ἦταν πολὺ δυνατός, καὶ μὲ παρέσεργε πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, ὅσα λαχανικά ἔπαινα γιὰ νὰ κρατηθῶ, ἔμειναν στὰ χέρια μου.

— Πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ὁ κηπουρὸς: αὐτὰ ὅμως πού εἶναι μέσα στὸ σάκκο, ποῖδς τὰ ἔβαλε;

— Ἰσα-ἴσα αὐτὸ κάθουμαι καὶ συλλογιέμαι αὐτὴ τὴ στιγμή.

— *Μπετόβεν*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μιὰ κυρία ρωτᾷ τὸν μικρὸ Γιαννάκη

— Τί κάνεις ἡ γιαιγιά σου, Γιαννάκο

Καὶ ὁ Γιαννάκος

— Τίποτα!...

(Γεγονέ)

— *Ταξιδιώτης*

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ ὁ 30 καὶ ὁ 31. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρ. 80 καὶ δρχ. 15 ὁ ἀρ. 115 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ἀρ. 115.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ ὁ 30 καὶ ὁ 31. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρ. 80 καὶ δρχ. 15 ὁ ἀρ. 115 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ἀρ. 115.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ ὁ 30 καὶ ὁ 31. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρ. 80 καὶ δρχ. 15 ὁ ἀρ. 115 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ἀρ. 115.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ ὁ 30 καὶ ὁ 31. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρ. 80 καὶ δρχ. 15 ὁ ἀρ. 115 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ἀρ. 115.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ ὁ 30 καὶ ὁ 31. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρ. 80 καὶ δρχ. 15 ὁ ἀρ. 115 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ἀρ. 115.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ ὁ 30 καὶ ὁ 31. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρ. 80 καὶ δρχ. 15 ὁ ἀρ. 115 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ἀρ. 115.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ ὁ 30 καὶ ὁ 31. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρ. 80 καὶ δρχ. 15 ὁ ἀρ. 115 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ἀρ. 115.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 80 καὶ ὁ 30 καὶ ὁ 31. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ. 115. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρ. 80 καὶ δρχ. 15 ὁ ἀρ. 115 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ἀρ. 115.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς *Εὐριπίδου* τὴν 15 *Φεβρουαρίου* 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματισμόν: *Συνίζετε τα!* — Δὲν ἀπαντῶ σὲ ἀπορίες πού τις λύνει ὁ Ὁδηγὸς τῶν *Συνδρομητῶν*: *διαβάστε τον!*

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή, ἀγαπητὰ μου παιδιά! Ἀπὸ μεθαύριο, ἡ μικρὴ αὐτὴ παρέθεση τῆς τρέλας τελειώνει — ἂν καὶ δὲν τὴν παραχαρήκατε μὲ τοὺς σχολικούς διαγωνισμοὺς — κι' ἀρχίζει ἡ μεγάλη, ἡ ἀτέλειωτη περίοδος τῆς ἐργασίας. Θάρρος! τὰ καλὰ κόποις κτίζονται. Ἄν δὲν ἐργασθῇτε ὅπως πρέπει τώρα τὴ Σαρακοστή, πὺξ θὰ πάρετε μεθαύριο τὸ «ἀριστα» σας; Ὅσοι λένε: «δὲν πειράζει, μελετῶ καλύτερα ἀπὸ τὸ Πάσχα ὡς τις ἐξετάσεις», τὰ βρῖσκουν σκοῦρα. Αὐτὸ νὰ τὸ ἔχετε...

Εἰν' ἓνας πολὺ καλὸς νέος, τελειόφοιτος τῆς Φιλολογίας, ἀπὸ τὴν Κρήτη, πού ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ κἀνῃ ἐδῶ τίς σπουδές του, καὶ γι' αὐτὸ προθυμιάζει μαθητὴ καὶ μαθητρίαν τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τοῦ Γυμνασίου. Ὅσοι κι' ὅσες χρειάζεσθε τοχὸν προθυμαστῇ, νὰ τὸν προτιμήσετε. Μπορεῖτε νὰ τοῦ γράψετε ἀπ' εὐθείας: κ. Ἐμμ. Κρασάκης, Χανιάς 3, ἐνταῦθα.

Ἄγνωστε φίλε, ὁ κ. Ε. ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ συγκινήθηκε βαθύ. Ἀλλὰ τοῦ ζητεῖς ἀδύνατα! Πὺξ μπορεῖ νὰ γράφῃ χωρίς νὰ φέρῃ γιγνόντα, ἀπὸ τὴ ὁποία ὁ ἐνδιαφερόμενος θὰ καταλάβει πὺξ κάποιος τοῦ τὰ εἶπε; Ἔτσι γενικά, ἀρίστα; Δὲν θάφερον κανέν' ἀποτέλεσμα...

Ποτέ, *Δίλ*, δὲν περίμενα ἀπὸ σὲ νὰ μᾶψῃς χωρίς γράμμα τόσο καιρὸ. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔγραψες τόσο συχνά! Ἀλλὰ πολλὰ κάνεις ἡ ἀναληθικότης... Ἀς εἰπῇ, ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἐπανελθῇς. Θὰ εἶδες, βέβαια, τίς ἐγκρίσεις. Γιὰ τὸ ζήτημα ἐκεῖνο πρέπει νὰ κάνῃς ὁμοιοτή. Οἱ μεγάλοι ἔχουν πάντα καλύτερα τί συμφέρει στὰ παιδιά.

Μαρικό! ἄνθρωποι, *Σενοδίκη*, ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ παθαίνουν κάτι, νὰ ὑφίστανται μιὰ ἐπίδραση, νὰ ἔχουν μιὰ ἐντύπωση, ἀπὸ μακριά. Αὐτὸ λέγεται *τηλεπάθεια*. Εἶναι κι' αὐτὸ ἓνα προαίσθημα, μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸ καθαυτὸ *προαίσθημα* εἶναι γιὰ κάτι πού θὰ γίνῃ (π. χ. προαισθάνομαι πὺξ θὰ γίνῃ ἐκείνος σείσμος, πὺς θὰ πῇ ἓνας τοῖχος, πὺς θὰ ἐπιτύχῃ μιὰ ἐπένδυση κτλ.) ἐνῷ ἡ *τηλεπάθεια* εἶναι γιὰ κάτι πού ἔγινε ἡ πού γίνεται ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή. Π. χ. μοῦ ἔρχεται ἄξαφνα ἡ ἰδέα πὺς ἓνα πρόσωπο, πού βρῖσκεται μακριά, πῆθανε ἢ παθαίνει. Ὑστερα μαθαίνω τὸ θάνατό του καὶ βρῖσκω πὺς ἡ ἰδέα μοῦ ἦρθε ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα πού τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο πῆθανε. Αὐτὸ εἶναι *τηλεπάθεια*. — Ναι, τὸ μυηστὸργημα ἐκεῖνο εἶναι πολὺ κατάλληλο καὶ γιὰ τὴν ἡλικία σου. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἡ μεταφράστρια ἀπὸ τὴν Κόπρη δὲν μοῦ ἔγραψε οὔτε πόσο τιμᾶται οὔτε πού μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ βρῇ. Ἄν μοῦ γράφῃ, θὰ σοῦ πῶ.

Ἀιώνια Ὁρόλε, δὲν ἔβρω πὺς, ἓνα σου γράμμα ἀπὸ 26 Δεκεμβρίου, σήμερα μὲν ἔφθασε στὰ χέρια μου. Γι' αὐτὸ μὴν ἀπορῆς πού σοῦ ἀπαντῶ τόσο ἀργά καὶ πού θάρρησῃς ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ κομμάτι σου. Ναι, γιὰ νὰ μὴ φωνάζουν πὺς ἀρκεῖται ὅσοι δὲν ἔχουν γαλλικά, θὰ μπορούσα νὰ κάνω χωριστὰ, μόνο γιὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς, Διαγωνισμὸ Γαλλικῶν Ἀσκήσεων. Σκέφθηκα ὅμως πὺς πολὺ λίγοι

θὰ λάβαιναν μέρος, προπάντων στὸν πρὸς σὺνθεσιν...

Τί νὰ γίνῃ, *Πριγκιπέσσα*, φέτος ἔτυχε οἱ ἀποκρῆς νὰ συμπέσουν μὲ τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου, κι' ἔτσι, ἐνῷ οἱ ἄλλοι διασκεδάζουν, σεις κάθεστε μέσα νὰ μελετάτε. Ἐλαβὰ τὸ ποίημά σου γιὰ τὴ Σελίδα. Ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν γράφεις ἀπὸ πάνω πὺς εἶναι τρίτο ἢ τέταρτο, καὶ σὲ ποῖο φυλλάδιο σοῦ δημοσιεύθηκε ἡ ἀπορρίφθηκε τὸ τελευταῖο; Δὲν πειράζει τώρα, ἀλλὰ νὰ ἔξῃς γι' ἄλλοτε πὺς αὐτὴ εἶναι ἡ τάξις.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, *Φίλημα Σκιάς*. Γιὰ κεῖνο τὸ ζήτημα, σκέπτεσαι ὅπως σκέπτομαι κι' ἐγώ, καὶ νομίζω πὺς κάθε Διαπλάσσοῦλο π

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, ΑΘΗΝΑΙ